

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.048 van 14 juni 2016
in de zaak A. 212.399/XIV-36.289**

In zake : Geert DELAFONTEYNE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Frederick Bruloot
 kantoor houdend te 8310 Brugge
 Baron Ruzettelaan 5, bus 3
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 1000 Brussel
Verenigingstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 6 mei 2014, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie van 28 februari 2014 inzake verzoekers beroep tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen van 7 februari 2013.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste-auditeur afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij en verzoeker hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 november 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Frederick Bruloot, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste-auditeur afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker doet op 28 juni 2007 een aanvraag tot hernieuwing van een bestaande vergunning tot het voorhanden hebben van een lang wapen met getrokken loop, merk Akah, en een aanvraag tot regularisatie voor een lang vuurwapen met gladde loop dat ingevolge de inwerkingtreding van de nieuwe wapenwetgeving vergunningsplichtig is geworden, merk Baikal. Als wettige reden voert verzoeker aan “de uitoefening van een beroep dat bijzondere risico’s inhoudt” en “de persoonlijke verdediging”.

3.2. Op 7 februari 2013 weigert de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen deze aanvragen tot hernieuwing en verlenen van een wapenvergunning.

3.3. Verzoekers beroep tegen die beslissing wordt op 28 februari 2014 door de gemachtigde van de minister van Justitie verworpen op de volgende gronden:

“[...]”

Naar aanleiding van uw vergunningsaanvraag vroeg de gouverneur te West-Vlaanderen op 28 augustus 2008 en op 8 mei 2012 het advies aan de lokale politie zone Het Houtsche, bevoegd voor uw verblijfplaats.

De lokale politie zone Het Houtsche leverde op 29 november 2012 aan de gouverneur een gunstig advies.

Meer bepaald stelde de politie: ‘[verzoeker] lijkt ons een eerlijk en gegoede burger en hebben wij geen bezwaren tegen zijn aanvraag als wettige reden: ‘persoonlijke verdediging’. Door zijn beroepsactiviteiten bewaart hij grote sommen geld in zijn huis. [...] brengen wij hierbij een gunstig advies uit en verklaren hierbij dat er ons geen bijkomende inlichtingen betreffende de aanvrager gekend zijn die de aflevering van de gevraagde vergunning zouden in de weg staan.’

Op 21 november 2012 slaagde u voor de theoretische proef over de kennis van de wapenwetgeving.

De door u ingeroepen wettige reden betreft ‘de persoonlijke verdediging’ en ‘uitoefening van een beroep dat bijzondere risico’s inhoudt’. U stelt beroepshalve (als gedelegeerd bestuurder van een vennootschap) vaak grote sommen cash geld aan te moeten nemen en thuis te moeten bewaren. U bent al eens slachtoffer geweest van een inbraak in uw woning. Verder heeft u sedert 1984 een veiligheids- en alarmsysteem in uw woning geplaatst en tevens een brandkast. Het alarmsysteem wordt jaarlijks gecontroleerd door de installateur.

De provinciegouverneur deelde u per schrijven van 6 mei 2013 in dit verband mee dat het verslag van de lokale politie inderdaad gunstig was, doch dat het niet als omstandig kan worden aanzien aangezien het enkel vermeldt dat u grote sommen geld in huis bewaart. Verder wordt u meegedeeld dat de wettige reden ‘persoonlijke verdediging’ of ‘uitoefening van een beroep dat bijzondere risico’s inhoudt’ slechts in zeer uitzonderlijke gevallen wordt aanvaard. Bovendien is het zo dat het enkel wordt toegestaan indien men tevens kan bewijzen dat men voldoende schietervaring heeft met het vuurwapen waarvoor de aanvraag werd ingediend. De gouverneur stelt immers dat zeker in geval van een stresssituatie zoals een aanval op uw leven het van cruciaal belang is dat u op een gepaste manier kan omgaan met een vuurwapen.

Volgens de gouverneur blijkt dit niet uit uw dossier en bij een eerder telefonisch contact werd u dit alles reeds meegedeeld. Het advies van de provinciale wapendienst om te opteren voor een andere wettige reden wenste u niet op te volgen.

In uw beroepschrift stelt u aanvullend ter staving van de ingeroepen wettige reden dat uw woning is uitgerust met een alarminstallatie, dat deze voorzien is van een kluis ter tijdelijke opslag van speciën, dat u de opslag van courante speciën ten huize bovendien in de ruimst mogelijke mate vermijdt door gebruik van onmiddellijke (nacht/laatavond) stortingen van contanten in euro, dat evenwel de inbewaarneming van speciën ter garantie van prestaties niet zelden in niet courante speciën worden verricht en buitendien (zelfs in andere gevallen) avondlijke stortingen in dit verband niet zelden een inherent hoger risico lijken in te houden dan de retentie ten huize in anonimiteit, dat de functie van de ontvangen speciën zich dikwijls niet kan verstaan met een storting in rekening gezien de beperkte tijd

van de oorzaken ter detentie.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt u de wapens verder te kunnen voorhanden houden zonder munitie in de zin van artikel 11, §1, eerste lid, in fine van de wapenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat u reeds eerder een verklaring ‘wijziging motief aanvraag wapenvergunning naar bezit zonder munitie’ aflegde voor het lang vuurwapen met gladde loop, merk Baikal, kaliber 12, serienummer 9XXXXX5. De gouverneur deelde u evenwel op 9 juli 2009 hieromtrent mee dat uw aanvraag voor passief bezit werd ingediend bij de provinciale wapendienst op 7 november 2008 en dus laattijdig was. De wapenwet laat dit immers enkel toe ten aanzien van wapens die reeds voor de nieuwe wapenwet legaal in uw bezit waren en indien de aanvraag daartoe werd gedaan voor 31 oktober 2008. Er werd u dan ook meegedeeld dat het niet meer mogelijk is om over te schakelen naar bezit zonder munitie en dat u derhalve een wettige reden zal moeten bewijzen om uw wapens voorhanden te kunnen houden.

In uitvoering van de bestreden beslissing gaf u beide vuurwapens op 14 augustus 2013 in bewaring bij de heer [W.]. De heer [W.] is een particulier wapenbezitter en tevens houder van een sportschutterslicentie B30693. Zoals u meegedeeld door de federale wapendienst stellen artikel 2 van de bestreden beslissing alsook artikel 18 van de wapenwet uitdrukkelijk dat de wapens in bewaring moeten worden gegeven bij een erkend persoon of worden overgedragen aan een erkend persoon of iemand die gemachtigd is het voorhanden te houden.

In navolging hiervan heeft u de wapens op 10 januari 2014 beide wapens in bewaring gegeven bij een erkend wapenhandelaar.

[...]

In het kader van de behandeling van uw beroepsschrift vroeg de federale wapendienst op 8 oktober 2013 advies aan de procureur des Konings inzake uw vergunningsaanvragen en uw wapenbezit.

Deze adviseerde op 4 december 2014 gunstig en verklaarde geen bezwaar te hebben aangezien er geen antecedenten meer gekend zijn sedert 1995 en aangezien het strafrechtelijk verleden blanco is.

Er werd tevens opnieuw advies gevraagd aan de lokale politie Het Houtsche. Deze adviseerde op 19 november 2013 ongunstig.

In het advies wordt onder meer verwezen naar het proces-verbaal met nummer BG.43.L4.[...]. Hierin was u slachtoffer van verkeersagressie waarbij het kwam tot wederzijdse slagen en verwondingen. De politie stelde dat, ondanks het feit dat op uw gedrag en moraliteit geen opmerkingen zijn, het behouden van de kalmte in een crisissituatie belangrijk is om wapenbezit te verrechtvaardigen. Op basis van voormeld incident meent de politie niet te kunnen garanderen dat u op een adequate manier zal omgaan met een vuurwapen zodat dit een gevaar zou kunnen betekenen.

Hierop vraagt de federale wapendienst op 10 december 2013 aan de lokale politie waarom deze moraliteitsbeoordeling dermate gewijzigd is in vergelijking met het voorgaande (gunstige) advies. Er wordt tevens expliciet gevraagd om een omstandig advies omtrent de ingeroepen wettige reden.

Op 13 januari 2014 deelt de lokale politie Het Houtsche mee dat het recent opgesteld advies ongunstig is op basis van feiten opgenomen in het proces-verbaal met nummer BG.43.L4.[...]. Vermoedelijk werd dit proces-verbaal bij een voorgaand (gunstig) advies over het hoofd gezien aangezien u werd vermeld als slachtoffer. Desalniettemin acht de lokale politie beheersing en koelbloedigheid uitermate belangrijk voor iemand die over een wapen en een wapenvergunning wil beschikken.

Wat betreft de ‘persoonlijke verdediging’ als wettige reden stelt het politioneel advies dat u zaakvoerder bent van de N.V. A. [...] De handelsactiviteit bestaat uit

herstelling en verkoop van motoren en zeilboten. Hij ontvangt in het kader van zijn handelsactiviteit volgens zijn zeggen soms grote sommen geld. Gezien er ook gewerkt wordt op zaterdag en zondag kan hij deze bedragen niet onmiddellijk storten op de bank. Hij neemt dan deze contanten mee naar huis alwaar zij opgeborgen worden in een brandkoffer om nadien gestort te worden op de bankrekening. In zijn woning heeft betrokkene een alarminstallatie. Rondom de woning is er (schrik)verlichting geïnstalleerd met bewegingsdetector.

In de handelszaak te Nieuwpoort beschikt betrokkene niet over een betaalsysteem die de klanten toelaat met een bankkaart te betalen. Volgens de zaakvoerder zijn het aantal transacties daarvoor te miniem (+/- 250 per jaar) en de kosten te hoog. Betrokkene heeft dus op onregelmatige momenten cash geld in bewaring wat uiteraard een risico is maar niet in die mate dat het risico een acuut gevaar inhoudt. [...] [Verzoeker] verklaart tevens geen gebrek te hebben aan praktijk ervaring inzake het omgaan met wapens. Hij gaat regelmatig schieten in Engeland. Hij zou ons een attest overhandigen opgesteld door de heer [D. N.] uit Heesham-Darlington (Groot-Brittannië).

Tot op heden maandag 13 januari 2014 hebben wij echter dit attest niet ontvangen.’.

Op 28 januari 2014 deelt de lokale politie Het Houtsche tevens mee dat zij geen bezwaar hebben voor een passieve wapenvergunning (wapenvergunning zonder munitie), waarvoor zij dus een positief advies geven.

[...]

In casu zijn de af te wegen belangen de openbare orde en veiligheid (zowel voor uzelf als voor uw omgeving) enerzijds, en het kunnen voorhanden houden van vergunningsplichtige vuurwapens anderzijds.

[...]

U wenst uw vuurwapens te kunnen voorhanden houden met het oog op persoonlijke verdediging en/of om reden van de uitoefening van een beroep dat bijzondere risico's inhoudt.

De omzendbrief van 25 oktober 2011 over de toepassing van de wapenwetgeving stelt in dit verband wat betreft ‘de uitoefening van een activiteit die bijzondere risico's inhoudt of het voorhanden hebben van een vuurwapen noodzakelijk maakt’:

‘Om aanvaard te worden, moet aan de gouverneur het bijzonder risico worden aangetoond dat de aanvrager persoonlijk loopt naar aanleiding van zijn beroepsactiviteit, moet de noodzaak een vuurwapen voorhanden te hebben worden aangetoond en mag het wapen uitsluitend voor deze reden worden gebruikt.

Het bewijs kan aan de hand van een attest van de werkgever of (voor een zelfstandige) met alle wettelijke middelen worden geleverd. De gouverneur zal veelal een omstandig verslag nodig hebben om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.’.

Men moet daarbij in concreto aantonen dat men een reëel risico loopt waarbij zijn leven beroepshalve in gevaar is. Men kan bijvoorbeeld met alle middelen bewijzen dat men slachtoffer is geweest van geweld of bedreiging in hoofde van de uitoefening van zijn beroepsactiviteiten.

Wat betreft de persoonlijke verdediging stelt voormelde omzendbrief:

‘Hiervoor moet worden aangetoond dat de aanvrager voor zijn persoonlijke veiligheid reeds alle andere haalbare maatregelen heeft genomen en mag het wapen uitsluitend voor deze reden worden gebruikt.

Men moet dus met alle middelen bewijzen dat:

- men een ernstig en objectief risico loopt;
- het bezit van een vuurwapen dit belangrijke risico doet afnemen en de betrokkene kan beschermen;

- men reeds alle andere realistische maatregelen heeft genomen voor zijn persoonlijke veiligheid.

Om na te gaan of er sprake is van een ernstig en objectief gevaar kan de gouverneur een onderzoek vragen aan de lokale politie. Als de vergunningsaanvraag erg zwak en oppervlakkig werd gemotiveerd, kan de gouverneur ze ook afwijzen zonder het onderzoek van de lokale politie.’

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat u geen afdoende bewijs kan leveren van een ernstig en objectief risico dat u - al dan niet beroepshalve - loopt. U stelt in het verleden reeds slachtoffer te zijn geweest van een inbraak in uw woning, doch het is niet duidelijk dat u of uw gezinsleden hierbij in levensgevaar verkeerden.

Verder stelt u beroepshalve regelmatig grote sommen geld voorhanden te hebben in uw woning en leidt u hieruit een verhoogd risico af. De lokale politie stelt dat dit inderdaad een risico met zich meebrengt, doch dat dit risico niet dermate acuut is dat het kan verantwoorden om u wapenbezit toe te staan.

Een subjectief onveiligheidsgevoel is geen objectief risico. Vuurwapenbezit creëert op zich reeds risico's zowel voor uzelf als voor uw gezinsleden. Bij een confrontatie met inbrekers zou vuurwapenbezit eerder het ontstaan van een vuurgevecht in de hand werken. Het is daarom beter om alle realistische middelen te benutten om dergelijke confrontatie te voorkomen en uit de weg te gaan.

Het bezit van vuurwapens voor persoonlijke verdediging is allerm minst bedoeld om een overval te kunnen vrijdelen, noch om een inbraak te voorkomen of om criminelen van uw eigendom weg te houden. Het is zowel in het belang van uw eigen veiligheid als van deze van uw gezinsleden om een confrontatie met mogelijke inbrekers, vandalen of mensen met slechte bedoelingen uit de weg te gaan.

U stelt dat u eerder slachtoffer was van een inbraak in uw woning. Dit is op zich onvoldoende reden om aan te nemen dat uw leven of dat van uw gezinsleden in gevaar is.

Alhoewel u inderdaad reeds verschillende maatregelen nam, kan u zich alsnog laten adviseren welke andere maatregelen van technopreventie er nog mogelijk zijn. U kan ook beroep doen op een privébewakingsfirma; u kan de lokale politie vragen om regelmatig te patrouilleren, edm.

Vuurwapenbezit heeft enkel nut indien al deze maatregelen falen, wat bij u niet het geval is aangezien er zich geen noemenswaardige incidenten hebben voorgedaan waarbij uw persoon of deze van uw gezinsleden in gevaar was en die werden aangegeven bij en vastgesteld door de lokale politie.

Uit de stukken van uw dossier blijkt niet dat uw eigen veiligheid en/of deze van uw gezinsleden in gevaar is.

Eigen bewapening is hoe dan ook een buitenproportionele maatregel die eerder risico's creëert dan dat ze de objectieve veiligheid verhoogt.

Op basis hiervan kan een vergunning tot het voorhanden hebben van voormelde vuurwapens met als wettige reden ‘de persoonlijke verdediging’ of ‘de uitoefening van een activiteit die bijzondere risico's inhoudt of het voorhanden hebben van een vuurwapen noodzakelijk maakt’ niet ingewilligd worden.

In uiterst ondergeschikte orde vroeg u om voormelde vuurwapens voorhanden te kunnen houden zonder munitie.

De lokale politie adviseerde hiertoe positief.

Op basis van de motieven die aan de grondslag liggen van uw wens tot wapenbezit wordt evenwel gevreesd dat u - zelfs in geval van een passieve bezitsvergunning - uw wapens alsnog zal hanteren ter persoonlijke verdediging aangezien het bezit van munitie onmogelijk te controleren is.

Daarnaast bestaat tevens de vrees dat u de wapens zou gebruiken als verweermiddel bij een inbraak of overval, ook al zou u geen munitie bezitten,

waarbij het wapenbezit enkel en alleen kan leiden tot geweldescalatie met nefaste gevolgen voor uzelf en/of uw gezinsleden.

Om deze redenen kan tevens een vergunning tot het voorhanden hebben van voormelde vuurwapens zonder munitie niet ingewilligd worden.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 11, § 1, eerste en tweede lid, § 3; 13, eerste lid; 32, tweede en derde lid en 44, § 2, van de wapenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker onderscheidt in het eerste middel drie middelonderdelen.

Het eerste middelonderdeel betreft de beslissing tot weigering van de regularisatievergunning voor het wapen Baikal. Verzoeker voert aan dat dit vuurwapen voor de inwerkingtreding van de wapenwet niet vergunningsplichtig was en dat voor wapens die vergunningplichtig werden, de regelgeving voorziet in een vereenvoudigde procedure tot regularisatie, uitdrukkelijk voorzien in artikel 44, § 2, van de wapenwet. Verzoeker benadrukt dat, om een regularisatievergunning voor dit wapen te bekomen, geen bewijs moet worden geleverd van enige wettige reden zoals bedoeld in artikel 11, § 3, 9°, van de wapenwet. Volgens verzoeker is de enige denkbare reden die, in het licht van artikel 44, § 2, van de wapenwet, zou kunnen verantwoorden dat aan de toekenningsvoorwaarden voor de regularisatievergunning voor het wapen Baikal niet is voldaan, de vaststelling

dat het voorhanden hebben van dit wapen een gevaar voor de openbare orde zou opleveren aangezien hij voldoet aan alle overige wettelijke voorwaarden. Verzoeker verwijt de bestreden beslissing dat deze niet vermeldt waarom de regularisatievergunning voor het wapen Baikal wordt geweigerd. Enkel de ingewonnen adviezen worden weergegeven, maar de bestreden beslissing bevat niet de vaststelling of de beslissing dat het moraliteitsonderzoek effectief uitwijst dat er een concreet gevaar voor de openbare orde bestaat. Evenmin wordt vastgesteld dat verzoeker niet zou voldoen aan één van de toekenningsvoorwaarden van artikel 44, § 2, van de wapenwet. Volgens verzoeker geldt dit des te meer daar hij met een brief van 17 december 2013 het ongunstige advies van de lokale politie onmiddellijk en omstandig heeft bekritiseerd. Uit de zorgvuldigheidsplicht vloeit volgens verzoeker voort dat de verwerende partij het bedoelde advies niet kon bijtreden zonder zich eerst te vergewissen van de wettigheid en de juistheid ervan.

Het tweede middelonderdeel betreft de beslissing over de hernieuwingsaanvraag voor het wapen Akah. In een wijldopige uiteenzetting over verschillende bladzijden, betwist verzoeker de wettigheid van de bestreden beslissing wat de beslissing betreffende dit wapen betreft. Hij zet vooreerst uiteen dat in de bestreden beslissing evenmin redenen van openbare orde worden vermeld om zijn hernieuwingsaanvraag voor het wapen Akah te weigeren. De bestreden beslissing merkt het bestaan van redenen van openbare orde niet aan als weigeringsgronden, maar beperkt er zich toe het bestaan van de verschillende adviezen op het vlak van zijn moraliteit te bespreken. *Mututis mutandis* geldt in dit verband dus hetgeen in het eerste middelonderdeel werd ontwikkeld. Wel geeft de bestreden beslissing aan dat verzoeker niet bewijst dat hij voldoet aan de wettige reden die hij voor zijn vergunningsaanvraag heeft aangevoerd. Over de door hem aangevoerde wettige reden bracht de adviserende lokale politie een gunstig advies uit. Naast het advies over de moraliteit geeft de lokale politie hiermee te kennen het bestaan van die wettige reden te onderschrijven. Om te besluiten dat het bestaan van de opgegeven wettige reden niet wordt bewezen, verwijst de verwerende partij naar de omzendbrief van 25 oktober 2011 over de toepassing van de

wapenwetgeving. Volgens verzoeker voegt die omzendbrief, in vergelijking met artikel 11, § 3, eerste lid, 9°, c) en d), van de wapenwet, onmiskenbaar voorwaarden toe aan de vereisten waaraan de wettige reden moet voldoen om aangenomen te worden, hetgeen hij detailleert. Hij besluit dat op grond van artikel 159 van de Grondwet de omzendbrief dan ook buiten toepassing dient te worden gelaten. In de bestreden beslissing zelf wordt volgens verzoeker niet aangetoond dat het door hem aangevoerde risico niet objectief of ernstig zou zijn, of dat het wapenbezit in relatie tot het persoonlijk risico ineffectief zou zijn. De bestreden beslissing stelt verder enkel dat zij het bedoelde gunstige advies als “niet omstandig” heeft beoordeeld omdat daarin enkel zou zijn vermeld dat er soms grote sommen speciën in de woning aanwezig zijn, maar ze gaat daarbij voorbij aan verschillende andere aspecten die ter verantwoording van de wettige redenen werden aangevoerd en waarvan overigens geen enkele door elementen van het dossier wordt tegengesproken. In het licht van de twee tegenstrijdige adviezen van de lokale politie had de verwerende partij zich volgens verzoeker terughoudend en voorzichtig moeten opstellen. Verzoeker meent dat de door hem reeds genomen veiligheidsmaatregelen het maximum zijn dat realistisch kan worden ondernomen om de risico's te beperken, waarop hij in het middelonderdeel elk van de in de bestreden beslissing opgesomde opties bekritiseert en omstandig betwist. Waar de verwerende partij stelt dat het vragen van meer frequente politiepatrouilles een ernstige optie is, is die volgens verzoeker niet ernstig aangezien de politiezone ternauwernood het hoofd kan bieden aan de golf van inbraken. Ook de suggestie om een privébewakingsfirma in te zetten acht verzoeker geen realistische maatregel die in redelijkheid van hem mag worden verwacht. Stellen dat hij onvoldoende inspanningen heeft gedaan op vlak van preventie, acht verzoeker in het licht van de bewezen inspanningen kennelijk onredelijk en geen valabele grond om de aanvraag te weigeren. Verzoeker wijst er op dat hij reeds slachtoffer was van een inbraak, doch de verwerende partij heeft bij haar adviesaanvraag bij de procureur des Konings verzuimd daarover inlichtingen in te winnen. In de bestreden beslissing wordt ook niet aangegeven waarom, op het vlak van het gevaar voor de openbare orde, eerder het ene dan wel het andere politionele advies als pertinent wordt aangemerkt en waarom de door de nieuwe korpschef gegeven

reden voor de ommekeer in het advies zonder meer wordt aangenomen terwijl deze verklaring onwaarschijnlijk en minstens niet sluitend is. In wat als een synthese kan worden beschouwd, besluit verzoeker dit middelonderdeel als volgt:

“40. Ten eerste blijkt uit bovenstaande dat verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen met miskennis van de artikelen 2 en 3 Motiveringswet, meer bepaald door niet aan te geven waarom zij op vlak van het gevaar voor de openbare orde eerder het ene dan wel het andere advies als pertinent advies aanmerkt, zelfs niet aangeeft een welbepaald advies bij te treden en tot slot verzuimt te verduidelijken waarom zij de door de nieuwe korpschef gegeven reden van ommekeer in het advies - zonder meer - lijkt aan te nemen, hoewel die verklaring onwaarschijnlijk, minstens niet sluitend is. Om dezelfde redenen is artikel 11, §1, laatste lid Wapenwet geschonden, met name omdat de bestreden beslissing niet zelf tot het oordeel komt dat het wapenbezit van verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde creëren kan.

Ten tweede schendt de bestreden beslissing de vergewisplicht (onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel) en artikel 11, §3, 9°, c) en d) Wapenwet doordat niet door verwerende partij werd onderzocht:

- welke de werkelijke redenen voor de wijziging in het advies van de lokale politie is, met name of het in het tweede advies gesignaleerde proces-verbaal niet reeds het voorwerp uitmaakte van eerder onderzoek n.a.v. het eerste advies,
- in welke mate de inbraak waarvan verzoekende partij het slachtoffer was in 2010 relevant is voor de ingeroepen wettige redenen,
- in welke mate verzoekende partij wel degelijk reeds advies inzake technopreventie heeft ingewonnen, de suggestie van het inzetten van een bewakingsfirma niet ernstig inhoudelijk werd geëvalueerd in het licht van de doelstellingen en de suggestie van meer fréquente politiepatrouilles niet werd onderzocht tegen de concrete feitelijke achtergrond van de PZ.

Ten derde schendt de bestreden beslissing ook het redelijkheidsbeginsel: het veronderstellen dat verzoekende partij als maatregel ter bescherming maar een privébewakingsfirma moet voorzien, is geen redelijke inspanning die in het licht van de ingeroepen wettige redenen (inzonderheid abstractie makend van de buiten toepassing te laten Omzendbrief) van verzoekende partij mag worden verwacht. Stellen dat verzoekende partij onvoldoende inspanningen op vlak van preventie heeft gedaan, is in het licht van de bewezen inspanningen kennelijk onredelijk en is geen valabele grond om de aanvraag te weigeren. Hetzelfde gaat overigens op voor de uitgedrukte beslissing dat de gevaarsituatie onvoldoende objectief is, inzonderheid in de wetenschap dat naar aanleiding van het eerst ingewonnen advies onverkort werd aanvaard dat van een concreet risico voor de veiligheid van verzoekende partij en zijn gezin sprake is.

41. Tot slot schendt de bestreden beslissing op vlak van de beoordeling van de wettige redenen ook artikel 11, §3, 9°, d) Wapenwet en de artikelen 2 en 3 Motiveringswet doordat niet wordt aangegeven op welke gronden kan worden geoordeeld dat het regelmatig in de woning voorhanden hebben van grote sommen geld weliswaar een risico meebrengt maar dan wel een risico dat onvoldoende acuut is om het wapenbezit te verantwoorden. De toelichting bij het tweede advies van de PZ (stuk 18) beperkt zich op dit vlak tot de eenvoudige adstructie '[b]etrokkene heeft dus op onregelmatige momenten cash in bewaring wat uiteraard een risico is maar niet in die mate dat het risico een acuut gevaar inhoudt.' Dit advies houdt op zichzelf geen materiële motivering in van dit standpunt en kan zodoende niet

volstaan als ondersteuning voor de verwerping van de wettige redenen.

Zodoende stond het aan verwerende partij zelf om de redenen aan te geven van het vermeend gebrek aan verband tussen de bewaring van grote sommen cash enerzijds en het bestaan van een acuut veiligheidsrisico anderzijds. Hieraan verzuimt zij evenwel. Bovendien bepaalt artikel 11, §3, 9°, d) Wapenwet helemaal niet dat er een 'acuut' risico moet bestaan voor de veiligheid. De bepaling stelt als vereiste enkel dat dit veiligheidsrisico 'objectief' en 'groot' moet zijn. Met de eenvoudige overname van de adstructie in de toelichting bij het tweede politionele advies, voegt verwerende partij aldus een voorwaarde aan de wettige reden toe, zonder nochtans in concreto te verklaring waarom dit in het specifieke geval essentieel wordt geacht."

Het derde middelonderdeel betreft beide wapens. Verzoeker betwist er in de wettigheid van het tweede politionele advies. Hij wijst er op dat in de procedure het politioneel advies een zogenaamd verplicht advies is. Met het eerste politioneel advies heeft de toenmalige korpschef een volledige en uitputtende invulling gegeven en heeft de gouverneur evenmin om bijkomend advies of extra toelichting verzocht. Voorts hebben zich na het eerste ingewonnen advies geen nieuwe feiten voorgedaan. Het nieuwe, tweede politioneel advies heeft volgens verzoeker aldus enkel een wettige grondslag indien verzoeker op het moment van het onderzoek reeds over een vergunning beschikt, namelijk naar aanleiding van de periodieke controle van de bestaande vergunningen (artikel 32, tweede en derde lid, van de wapenwet), of indien uit nieuwe concrete feiten in eens een gevaar voor de openbare orde of het verval van een wettige reden blijkt. Volgens verzoeker zijn geen van beide hypothesen voorhanden zodat het tweede, negatieve, advies zonder wettige basis werd ingewonnen. Dit geldt des te meer nu de verwerende partij niet aangeeft waarom zij dit tweede advies heeft gevraagd en op welke wettelijke grondslag zij heeft gemeend dit initiatief te kunnen nemen, hetgeen meteen ook de formelemotiveringsplicht schendt. Door zonder objectieve redenen na het instellen van een beroep een tweede advies uit te brengen dat diametraal ingaat tegen een eerder, voor het beroep, verleend advies miskent het actief bestuur zowel de zorgvuldigheidsplicht als het vertrouwensbeginsel. Het tweede advies schendt bovendien zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als de materiëlemotiveringsplicht omdat, zeer samengevat, geen afweging van de in het proces-verbaal beschreven feiten is verricht. Evenmin wordt in het tweede advies aangegeven waarom op het vlak van de wettige reden wordt afgeweken van het

eerdere advies. Door het onwettige, tweede politieke advies niet buiten toepassing te laten, vat verzoeker samen, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en door de uitdrukkelijke motivering van de bestreden beslissing op dat onwettig advies te stoelen, ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 21 juli 1991.

5. De verwerende partij herinnert in de memorie van antwoord in de eerste plaats aan de draagwijdte van de geschonden geachte bepalingen.

Inzake het eerste onderdeel benadrukt de verwerende partij dat in punt 3 van de bestreden beslissing een evaluatie wordt gemaakt van verzoekers wapenbezit en de wettige reden en dat die betrekking heeft op beide vuurwapens. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat een negatief advies werd ontvangen wat verzoekers actief wapenbezit betreft en dat er geen professionele risico's zijn of motieven om wapens voorhanden te hebben voor persoonlijke verdediging, hetgeen de verwerende partij illustreert aan de hand van citaten uit de bestreden beslissing. Wat het passief wapenbezit betreft, wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de wijze waarop verzoeker reageerde op de feiten van verkeersagressie. Passief wapenbezit waarbij het wapen thuis voorhanden blijkt, kan volgens de verwerende partij in hoofde van verzoeker niet worden toegestaan omdat het wapenbezit op zich tot geweldescalatie kan leiden. Dit oordeel wordt gevormd op basis van de elementen vermeld in de bestreden beslissing, zijnde het proces-verbaal betreffende de verzoekers reactie op de feiten van verkeersagressie en de adviezen van de procureur des Konings en de lokale politie betreffende verzoekers algemene moraliteit. De verwerende partij besluit dat indien zelfs passief wapenbezit niet kan worden verantwoord, actief wapenbezit *a fortiori* is uitgesloten.

In de laatste memorie voegt de verwerende partij wat het eerste onderdeel betreft, daaraan toe dat verzoeker van alle adviezen in kennis was gesteld en dat de waarachtigheid van de feitelijke vaststellingen nergens in twijfel worden getrokken. Waar op basis van de elementen vermeld in de bestreden

beslissing wordt besloten dat passief wapenbezit in hoofde van verzoeker niet kan worden toegestaan, geldt dit volgens de verwerende partij niet alleen omdat de wettige reden van persoonlijke zelfverdediging niet is aangetoond (voor wat betreft het andere wapen), doch tevens omdat wapenbezit in het kader van persoonlijke zelfverdediging een potentieel gevaar kan betekenen voor de openbare orde en veiligheid omwille van de geweldescalatie die daarmee zou kunnen gepaard gaan. Indien zelfs passief wapenbezit niet kan worden verantwoord, is *a priori* actief wapenbezit uitgesloten. En dergelijk wapen wordt immers niet passief vergund om te worden getoond in geval van agressie of inbraak, vermits de vergunning wordt verleend voor andere motieven zoals het bewaren van een vermogensvoordeel. In de concrete feitelijke context dat de vrees bestaat dat verzoeker de wapens zou gebruiken als verweermiddel ook al zou hij geen munitie bezitten, waarbij dit wapenbezit slechts kan leiden tot geweldescalatie met nefaste gevolgen voor hemzelf en/of zijn gezinsleden, heeft de verwerende partij geoordeeld dat het persoonlijk belang van verzoeker ondergeschikt was aan de algemene bescherming die de wapenwet wil verzekeren. Een dergelijke vaststelling is niet onredelijk volgens de verwerende partij.

6. Wat het tweede onderdeel betreft, voegt verzoeker in de memorie van wederantwoord in wezen toe dat de verwerende partij het ongunstige politionele advies niet *in concreto* in de motivering van de bestreden beslissing betreft en niet aangeeft dit specifieke advies bij te treden. Verzoeker meent bovendien dat de verwerende partij door de ingeroepen wettige redenen rechtstreeks te toetsen aan de omzendbrief van 25 oktober 2011 het interpretatief karakter van die omzendbrief schendt. In de bestreden beslissing wordt volgens verzoeker niet aangetoond dat het door hem aangevoerde risico objectief noch ernstig, of dat wapenbezit in relatie tot het persoonlijk veiligheidsrisico ineffectief zou zijn. Met de beoordeling dat het gunstige advies van 29 november 2012 niet omstandig is, gaat de bestreden beslissing voorbij aan verschillende andere aspecten die ter verantwoording van de wettige redenen werden aangevoerd en waarvan geen enkele door het administratief dossier wordt tegengesproken.

In de laatste memorie doet verzoeker afstand van het tweede middelonderdeel voor zover dit betrekking heeft op het wapen, merk Baikal. Verzoeker wijst er op dat het eerste politionele advies bevestigt dat hij een uitgelezen doelwit vormt voor overvallen terwijl het tweede advies dit allerminst tegenspreekt. Ook betreft het tweede politionele advies, dat het bewezen risico afdoet als onvoldoende acuut, volgens verzoeker geen enkel concreet feitelement op de vergunningsaanvraag en de weigeringsmotieven. Wat de eerdere overval betreft, herhaalt verzoeker dat hij hiervan aangifte deed bij de lokale politie. De onvolledigheid van de politionele adviezen op dit vlak, maakt van die adviezen “onzorgvuldige voorbereidende handelingen”. Dit alles doet verzoeker besluiten dat de bestreden beslissing faalt in zoverre het verhoogde risico in zijn hoofdte als niet acuut wordt aangemerkt. De foutieve en kennelijk onredelijke toepassing van het begrip “persoonlijke verdediging” wijst op een onzorgvuldige voorbereiding van de bestreden beslissing. Verzoeker brengt bijkomende stukken aan waaruit volgens hem blijkt dat hij “die door persoonlijke omstandigheden *in se* al een aangetoond ‘risicoprofiel’ heeft, letterlijk ‘omarmd’ wordt door de meest gefrekwenteerde overval- en inbraaklocaties in zijn regio”. Zonder deze informatie concreet op de ingeroepen wettige reden “persoonlijke verdediging” te betrekken, kon de verwerende partij niet wettig besluiten dat het verhoogde overvalrisico niet acuut is. In de mate dat de bestreden beslissing steun zoekt in het tweede politionele advies heeft het een voorbereidende beslissing als grondslag die op onvolledige motieven en onzorgvuldig onderzoek is gegrond. Vermits de bestreden beslissing voor wat de appreciatie betreft van de wettige reden, steunt op dat ondeugdelijke advies en de concrete bijzondere overvalgevoeligheid niet op een andere manier in beoordeling betreft, acht verzoeker de bestreden beslissing aangetast door dezelfde tekortkomingen als deze waaraan het tweede politioneel advies te lijden heeft.

7. Inzake het derde middelonderdeel voegt verzoeker in de memorie van wederantwoord toe dat op basis van het tweede advies van de lokale politie ten onrechte wordt aangenomen dat zijn gemoedstoestand bij het geval van verkeersagressie relevant zou zijn om te beoordelen of hij voldoende koelbloedig

is opdat zijn wapenbezit geen gevaar voor de openbare orde en veiligheid zou opleveren. Het advies van de lokale politie dat in de aanpak van verzoeker bij dit voorval een reden ziet om te twijfelen aan zijn geschiktheid om een vuurwapen voorhanden te hebben, en meer bepaald een indicatie die wijst op een mogelijk gevaar voor de openbare orde en veiligheid, acht verzoeker, samengevat, kennelijk onredelijk en onwettig. Bovendien zijn volgens verzoeker de feiten waarop het advies van de lokale politie steunt niet recent en niet bevestigd door latere gebeurtenissen, waarop verzoeker heel omstandig ingaat op de gevolgen daarvan.

In de laatste memorie doet verzoeker afstand van het derde middelonderdeel voor zover dit betrekking heeft op het wapen, merk Baikal.

Beoordeling

a. Eerste middelonderdeel: betreffende weigering inzake het wapen Baikal

8. Het eerste middelonderdeel heeft enkel betrekking op het lang vuurwapen met gladde loop, merk Baikal, dat als gevolg van de inwerkingtreding van de wapenwet vergunningsplichtig is geworden.

9. Artikel 44, § 2, van de wapenwet voorziet inzake een dergelijk vergunningsplichtig geworden wapen in de volgende overgangsbepaling:

“§ 2. Eenieder die op de datum van de inwerkingtreding van deze wet een vuurwapen voorhanden heeft dat krachtens deze wet vergunningsplichtig is geworden, moet daarvan uiterlijk op 31 oktober 2008 aangifte doen bij de gouverneur bevoegd voor zijn verblijfplaats, door bemiddeling van de lokale politie. Indien de betrokkene houder is van een jachtverlof of een sportschutterslicentie wordt het wapen automatisch op zijn naam geregistreerd. Indien dit niet het geval is, wordt hem een vergunning uitgereikt mits hij meerderjarig is en geen veroordelingen heeft opgelopen zoals bedoeld in artikel 5, § 4. Bovendien mogen er geen redenen van openbare orde bestaan, die zouden leiden tot de intrekking van de vergunning.
[...].”

Op grond van deze overgangsbepaling geldt voor de wapens die op de datum van de inwerkingtreding van de wapenwet vergunningsplichtig zijn

geworden, de aanvraag als voorlopige vergunning en gelden minder strikte voorwaarden dan voor de vergunningsaanvragen op grond van artikel 11 van de wapenwet. Onder meer het hierna aangehaalde artikel 11, § 3, 9°, van de wapenwet is niet van toepassing op deze aanvragen. Om een vergunning voor het wapen te verkrijgen mogen er echter geen redenen van openbare orde bestaan, die zouden leiden tot de intrekking van de vergunning.

10. Verzoeker voert ook de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Deze verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Geconcretiseerd op het voorliggende beroep, impliceert de formelemotiveringsplicht aldus dat uit de bestreden beslissing de redenen van openbare orde moeten blijken die zouden leiden tot de intrekking van de vergunning en dat deze afdoende moeten zijn.

11. De formele motivering van de bestreden beslissing is hiervoor weergegeven (*supra*, punt 3.3.). Hieruit blijkt dat onder het kopje “3/ evaluatie van uw wapenbezit en de wettige reden”, zowel verzoekers regularisatieaanvraag van het wapen merk Baikal als de hernieuwingsaanvraag van het wapen merk Akah worden geweigerd omdat “uit onderzoek van het dossier blijkt dat [verzoeker]

geen afdoende bewijs kan leveren van een ernstig en objectief risico dat [hij] - al dan niet beroepshalve - loopt” en dat “op basis hiervan [...] een vergunning tot het voorhanden houden van voormelde vuurwapens met als wettige reden ‘de persoonlijke verdediging’ of ‘de uitoefening van een activiteit die bijzondere risico’s inhoudt of het voorhanden hebben van een vuurwapen noodzakelijk maakt’ niet ingewilligd [kan] worden”. Wat verzoekers vraag in ondergeschikte orde betreft om de voormelde vuurwapens voorhanden te kunnen houden zonder munitie, wordt in de bestreden beslissing verwezen naar “de motieven die aan de grondslag liggen van [verzoekers] wens tot wapenbezit”.

Uit deze formele motivering blijkt dat bij deze beoordeling in de bestreden beslissing geen onderscheid wordt gemaakt tussen enerzijds de regularisatieaanvraag voor het wapen Baikal en anderzijds de hernieuwingsaanvraag voor het wapen Akah en dat beide aanvragen worden geweigerd omdat de door verzoeker opgegeven wettige redenen tot het voorhanden hebben van deze wapens, niet worden aangenomen. Luidens het hiervoor aangehaalde artikel 44, § 2, van de wapenwet dient verzoeker evenwel in het kader van de regularisatieaanvraag voor het wapen merk Baikal geen wettige reden tot het voorhanden hebben van dit vuurwapen op te geven. Het feit dat de wettige reden tot het voorhanden hebben van dit vuurwapen niet is aangetoond, is derhalve geen afdoend motief in de zin als hiervoor is uiteengezet (*supra*, punt 10), om de vergunning voor het wapen Baikal te weigeren.

In de memorie van antwoord wijst de verwerende partij specifiek naar de formele motivering *in fine* van de bestreden beslissing in verband met het passief wapenbezit, waarbij zij concludeert dat als zelfs passief wapenbezit niet kan worden verantwoord, *a fortiori* actief wapenbezit is uitgesloten. De Raad van State bemerkt evenwel dat dit motief betreffende het passief wapenbezit ook het niet voorliggen betreft van een wettige redenen voor het voorhanden hebben van het wapen Baikal. Anders dan hoe de verwerende partij het ziet, is ook dit passief bezit niet om redenen van openbare orde geweigerd. Ook deze door de verwerende partij voorgehouden lezing van de bestreden beslissing maakt niet dat

de motieven voor de bestreden beslissing wat het wapen Baikal betreft, afdoende zijn.

Met de door de verwerende partij voor het eerst in de laatste memorie uitgedrukte motieven, noch met de in dit processtuk gemaakte “herinterpretatie” waarbij de verwerende partij poogt een andere of ruimere invulling of draagwijdte te geven aan de weigering tot het vergunnen zonder munitie, mag geen rekening worden gehouden. Deze “hermotivering” vindt zoals hiervoor is vastgesteld, geen steun in de uitgedrukte motieven om de regularisatievergunning voor het wapen, merk Baikal, te weigeren.

12. Uit wat voorafgaat volgt dat wat het wapen merk Baikal betreft, de redenen van openbare orde die zouden leiden tot de intrekking van de vergunning niet blijken uit de bestreden beslissing.

Het eerste middelonderdeel is wat dit onderdeel van de bestreden beslissing betreft, in de aangegeven mate gegrond.

b. Tweede middelonderdeel: betreffende weigering inzake het wapen Akah

Vooraf

13. In de mate dat verzoeker in de laatste memorie afstand doet van dit middelonderdeel in zoverre het betrekking heeft op het wapen Baikal, heeft deze afstand geen voorwerp: in het verzoekschrift zelf is uitdrukkelijk vermeld dat dit tweede onderdeel enkel betrekking heeft op het wapen Akah.

14. Verzoeker zet in het verzoekschrift op wijdlopende wijze uiteen hoe volgens hem de bestreden beslissing wat het wapen Akah betreft, de aangevoerde bepalingen en beginselen schendt. Het is in de eerste plaats aan verzoeker om de middelen die hij aanvoert in het inleidend verzoekschrift in dergelijke mate volledig en begrijpbaar voor te stellen dat het achtereenvolgens de

verwerende partij, het auditoraat en uiteindelijk de Raad van State mogelijk wordt gemaakt de precieze strekking van de middelen te kennen. Dit middelonderdeel wordt daarom behandeld zoals het door verzoeker zelf is samengevat in het verzoekschrift en hiervoor is weergegeven (*supra*, punt 4).

De schending van de formelemotiveringsplicht

15. Verzoeker voert de schending aan van de formelemotiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De draagwijdte ervan is hiervoor reeds gegeven (*supra*, punt 10).

Ook de formele motivering van de bestreden beslissing is reeds hiervoor weergegeven (*supra* punt 3.3). Zoals hiervoor reeds is aangehaald (*supra*, punt 11), blijkt hieruit dat onder het kopje “3/ evaluatie van uw wapenbezit en de wettige reden”, zowel verzoekers regularisatieaanvraag van het wapen merk Baikal als de hernieuwingsaanvraag van het wapen merk Akah worden geweigerd omdat “uit onderzoek van het dossier blijkt dat [verzoeker] geen afdoende bewijs kan leveren van een ernstig en objectief risico dat [hij] - al dan niet beroepshalve - loopt” en dat “op basis hiervan [...] een vergunning tot het voorhanden houden van voormelde vuurwapens met als wettige reden ‘de persoonlijke verdediging’ of ‘de uitoefening van een activiteit die bijzondere risico’s inhoudt of het voorhanden hebben van een vuurwapen noodzakelijk maakt’ niet ingewilligd [kan] worden”. Er wordt meer bepaald vastgesteld dat verzoeker weliswaar “stelt in het verleden reeds slachtoffer te zijn geweest van een inbraak in [zijn] woning, doch het is niet duidelijk dat u of uw gezinsleden hierbij in levensgevaar verkeerden”. De bestreden beslissing wijst er ook op dat de lokale politie heeft erkend dat het beroepshalve voorhanden hebben van grote sommen geld een groot risico met zich meebrengt “doch dat dit risico niet dermate acuut is dat het kan verantwoorden om [verzoeker] wapenbezit toe te staan”. Tevens wordt er op gewezen dat “een subjectief onveiligheidsgevoel [...] geen objectief risico [is]”, dat “vuurwapenbezit [...] op zich reeds risico’s [creëert] zowel voor [verzoeker] als voor [zijn] gezinsleden” en dat “het bezit van vuurwapens voor persoonlijke

verdediging [...] allerminst bedoeld [is] om een overval te kunnen vrijdelen, noch om een inbraak te voorkomen of om criminelen van [zijn] eigendom weg te houden”. De bestreden beslissing erkent dat verzoeker reeds verschillende maatregelen heeft genomen maar stelt dat hij “zich alsnog [kan] laten adviseren welke andere maatregelen van technopreventie er nog mogelijk zijn”. Luidens de bestreden beslissing heeft “vuurwapenbezit [...] enkel nut indien al deze maatregelen falen, wat bij [verzoeker] niet het geval is aangezien er zich geen noemenswaardige incidenten hebben voorgedaan waarbij [zijn] persoon of deze van [zijn] gezinsleden in gevaar was en die werden aangegeven en vastgesteld door de lokale politie”. Wat verzoekers vraag in ondergeschikte orde betreft om de voormelde vuurwapens voorhanden te kunnen houden zonder munitie, wordt in de bestreden beslissing verwezen naar “de motieven die aan de grondslag liggen van [verzoekers] wens tot wapenbezit”.

De formele motivering terzake verschaft aan verzoeker voldoende duidelijkheid over de determinerende motieven waarom de verwerende partij oordeelde dat de aanvraag van verzoeker niet aan de wettelijke voorwaarde van de vereiste van een wettige reden beantwoordt. Dit volstaat in het licht van de door verzoeker aangehaalde formelemotiveringsplicht. Aangenomen wordt dat verzoeker de reden kent waarom de vergunning werd geweigerd en dat hij er zich inhoudelijk kan tegen verweren, getuige hiervan overigens de inhoudelijke kritiek die verzoeker hiertegen in het middelonderdeel aanvoert. De enkele omstandigheid dat verzoeker zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig.

Van de verwerende partij voorts eisen dat de beroepsinstantie zelf de redenen moet aangeven van het gebrek aan verband tussen de bewaring van grote sommen geld en het bestaan van een acuut veiligheidsrisico anderzijds, komt neer op het verplichten van de beroepsinstantie tot het geven van de motieven van de motieven van haar beslissing. Te dezen gaat de formelemotiveringsplicht niet zover dat ze de beroepsinstantie ertoe zou verplichten de uitgedrukte motieven nog nader te expliciteren. Om dezelfde reden is te dezen evenmin vereist dat de

bestreden beslissing uitdrukkelijk de redenen vermeldt waarom het ten aanzien van de in eerste aanleg beslissende overheid ingewonnen advies niet wordt gevolgd, noch waarom zij de ommekeer door de korpschef in diens advisering in graad van administratief beroep aanneemt.

16. In de mate dat verzoeker de schending van de formele-motiveringsplicht aanvoert, is het middelonderdeel ongegrond.

De schending van de artikelen 11, §§ 1 en 3 van de wapenwet

17. Verzoeker voert de schending aan van artikel 11, § 1, eerste en tweede lid en § 3 van de wapenwet. Deze bepaling betreft formeel de beoordelingsbevoegdheid van de gouverneur bevoegd voor de verblijfplaats van verzoeker.

Ter beoordeling van deze grief moet evenwel worden gewezen op het feit dat de bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 30, eerste lid, van de wapenwet. Dit voorschrift bepaalt een georganiseerd administratief beroep bij de minister van Justitie of bij zijn gemachtigde (hierna: de beroepsinstantie) tegen het in de voormelde bepaling opgesomde stilzitten of de opgesomde beslissingen van de gouverneur (Cf. GwH 19 december 2007, nr. 154/2007, punt B.60.1). Door de devolutieve werking van het georganiseerd beroep verwerft de beroepsinstantie op grond van deze bepaling de beslissingsmacht over de zaak zelf, op dezelfde wijze als de gouverneur. De minister of zijn gemachtigde beschikt aldus op grond van de devolutieve werking van het beroep over dezelfde beslissingsmacht op grond van de geschonden geachte bepalingen, op dezelfde wijze als de gouverneur.

Het middelonderdeel wordt derhalve vanuit dit oogpunt getoetst.

18. Artikel 11, § 1 en § 3, 9°, c) en d), van de wapenwet luidt:

“Art. 11

§ 1. Zonder een voorafgaande vergunning, verleend door de gouverneur bevoegd voor de verblijfplaats van de verzoeker, is het particulieren verboden een vergunningsplichtig vuurwapen of de daarbij horende munitie voorhanden te hebben. Deze vergunning kan slechts worden verleend na advies, binnen drie maanden na de aanvraag, van de korpschef van de lokale politie van de verblijfplaats van de verzoeker. De beslissing moet met redenen worden omkleed. De vergunning kan worden beperkt tot het voorhanden hebben van het wapen zonder munitie en ze is slechts geldig voor één wapen.

Indien blijkt dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde kan verstoren of de wettige reden ingeroepen om de vergunning te bekomen, niet meer bestaat, kan de gouverneur bevoegd voor de verblijfplaats van de betrokkene de vergunning volgens een door de Koning bepaalde procedure bij een met redenen omklede beslissing beperken, schorsen of intrekken na het advies te hebben ingewonnen van de procureur des Konings bevoegd voor deze verblijfplaats.

[...]

§ 3. De vergunning wordt slechts verleend aan personen die voldoen aan de volgende voorwaarden:

[...]

9° een wettige reden opgeven voor de verwerving en het voorhanden hebben van het betrokken wapen en de munitie. Het type wapen moet overeenstemmen met de reden waarvoor het gevraagd wordt. Deze wettige redenen zijn, onder de door de Koning bij in Ministerraad overlegd besluit te bepalen voorwaarden:

[...]

c) de uitoefening van een activiteit die bijzondere risico's inhoudt of het voorhanden hebben van een vuurwapen noodzakelijk maakt

d) de persoonlijke verdediging van personen die een objectief en groot risico lopen en die aantonen dat het voorhanden hebben van een vuurwapen dit groot risico in grote mate beperkt en hen kan beschermen;

[...].”

Artikel 11, § 1, tweede lid, van de wapenwet heeft betrekking op de bevoegdheid van de gouverneur - en dus in administratief beroep van de beroepsinstantie - om het recht om een wapen voorhanden te hebben, te beperken, te schorsen of in te trekken, indien blijkt dat dit voorhanden hebben de openbare orde kan verstoren of als de wettige reden ingeroepen om de vergunning te bekomen, niet meer bestaat.

Artikel 11, § 3, van de wapenwet somt de voorwaarden op waaraan verzoeker moet voldoen om een vergunning te kunnen verkrijgen voor het voorhanden hebben van een vuurwapen en de daarbij horende munitie. Punt 9° van het eerste lid van dat artikel bepaalt dat verzoeker een wettige reden moet opgeven

voor de verwerving en het voorhanden hebben van het wapen en de munitie. De door de Koning bij in Ministerraad overlegd besluit te bepalen voorwaarden waaronder de in artikel 11, § 3, 9°, c) en d), van de wapenwet opgesomde wettige redenen kunnen worden aangenomen, zijn vervat in artikel 2 van het koninklijk besluit van 29 december 2006 ‘tot uitvoering van sommige bepalingen van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens’. Dit bepaalt:

“Art. 2. De voorwaarden waaronder de in artikel 11, § 3, 9°, van de Wapenwet opgesomde redenen, waarvan er een of meerdere moeten ingeroepen worden als wettige redenen voor het voorhanden hebben van een vergunningsplichtig vuurwapen, kunnen worden aangenomen, zijn :

[...]

3° voor reden c), het aantonen van het bijzonder risico dat de aanvrager persoonlijk loopt naar aanleiding van zijn beroepsactiviteit en van de noodzaak een vuurwapen voorhanden te hebben, en het wapen uitsluitend voor deze reden gebruiken;

4° voor reden d), het aantonen dat de aanvrager voor zijn persoonlijke veiligheid reeds alle andere haalbare maatregelen heeft genomen, en het wapen uitsluitend voor deze reden gebruiken;”

Uit deze omschrijving van de wettige reden “uitoefening van een activiteit die bijzondere risico’s inhoudt” volgt aldus dat verzoeker moet aantonen dat hij persoonlijk een bijzonder risico loopt naar aanleiding van zijn beroepsactiviteit, alsook van de noodzaak een vuurwapen voorhanden te hebben en het wapen uitsluitend voor deze redenen gebruiken.

Uit deze omschrijving van de wettige reden “persoonlijke verdediging” volgt voorts dat verzoeker moet aantonen dat hij een objectief en groot risico loopt, dat het bezit van een vuurwapen dit risico in grote mate beperkt en de betrokkene kan beschermen en dat hij reeds alle andere haalbare maatregelen heeft genomen voor de persoonlijke veiligheid.

De beroepsinstantie heeft bij de beoordeling van de vraag of in hoofde van verzoeker de opgegeven wettige reden bestaat, een discretionaire bevoegdheid, zowel op het vlak van het bewijs van die wettige reden, als op het

vlak van de kwalificatie van de feiten die worden aangevoerd ter adstructie van het bestaan van die wettige reden.

Het komt aan de Raad van State in het raam van zijn wettigheidstoezicht, niet toe om desgevraagd zelf een beoordeling te maken van de vraag of de aanvrager een activiteit uitoefent die bijzondere risico's inhoudt of het voorhanden hebben van een vuurwapen noodzakelijk maakt en van de vraag of de aanvrager een objectief en groot risico loopt dat in grote mate kan worden beperkt door het voorhanden hebben van een vuurwapen. De Raad van State is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan overeenkomstig de voormelde wettelijke bepalingen binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

19. Verzoeker geeft ter adstructie van zijn inhoudelijke kritiek op het standpunt van de beroepsinstantie en van de lokale politie zoals die dit stelde in haar laatste advies, op breedvoerige wijze een aantal argumenten en feitelijke beschouwingen aan die in wezen inhouden dat er volgens hem wel sprake is van een objectief en ernstig risico dat kan worden beperkt door het voorhanden hebben van een vuurwapen. Deze kritiek en beschouwingen van verzoeker geven weliswaar blijk van een eigen feitelijke beoordeling van de kwalificatie van de in de aanvraag opgegeven wettige redenen, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat de beroepsinstantie in verband met de beoordeling ervan, tot een conclusie is gekomen die de grenzen van haar beoordelingsbevoegdheid te buiten zou gaan.

Verzoekers kritiek komt aldus voor als opportuiniteitskritiek op de door de beroepsinstantie gemaakte keuze, die in wezen inhoudt dat hij niet akkoord kan gaan met het standpunt inzake en de beoordeling door de beroepsinstantie van de aangevoerde wettige reden. Ook al mocht de Raad van State daaromtrent een ander oordeel hebben, dan nog mag hij - in het licht van zijn hiervoor geschetste omvang van het wettigheidstoezicht - zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. Gelet op deze

beoordelingsbevoegdheid van de Raad van State, volstaat het voor verzoeker aldus niet om zijn opvatting omtrent het bestaan van de wettige redenen in zijn hoofde in de plaats te stellen van de opvatting van de beroepsinstantie.

Uit wat voorafgaat volgt bijgevolg dat verzoeker niet aantoont dat de beroepsinstantie bij de beoordeling van de aangevoerde wettige redenen haar beoordelingsbevoegdheid is te buiten gegaan door de aangevoerde wettige redenen te appreciëren in de zin als gedaan in de bestreden beslissing. De bij de laatste memorie gevoegde stukken die volgens verzoeker moeten aantonen dat in zijn regio frequent wordt ingebroken en die hij bijbrengt ter weerlegging van de vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn beweerde verhoogde overvalrisico niet “acuut” zou zijn, leidt niet tot een andere conclusie. Bovendien betreft het overigens feiten van inbraak die zich in de tijd situeren na de bestreden beslissing, zodat de beroepsinstantie er op het ogenblik van zijn beslissing geen acht kon op slaan en ze dan ook de wettigheid van de bestreden beslissing niet kunnen vitiëren.

Op grond van de hiervoor geschetste discretionaire bevoegdheid (zie supra, punt 18) mag de beroepsinstantie zich voorts bij de concrete afweging of in hoofde van verzoeker de door hem aangevoerde wettige reden(en) voorhanden is of zijn, steunen op het laatst gegeven advies van de lokale politie dat, zoals uit het derde onderdeel zal blijken, niet onwettig is. Te dezen drukt dit advies het standpunt uit van de lokale politie omtrent het risico verbonden aan het feit dat verzoeker beroepshalve grote sommen voorhanden heeft. De kritiek dat dit advies zich beperkt tot een eenvoudige adstructie, noch dat het een ander standpunt zou inhouden dan een eerder advies, maakt dit derhalve op zich niet onwettig. Te dezen stelt de Raad van State vast dat verzoekers kritiek op en beschouwingen inzake dit advies en de verhouding tot een eerder advies, weliswaar blijk geeft van een eigen feitelijke beoordeling van de kwalificatie van de in de aanvraag opgegeven wettige redenen en de waarde van dit advies, maar dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de beroepsinstantie door dit advies mede in haar beoordeling te betrekken, tot een conclusie is gekomen die de grenzen van haar beoordelingsbevoegdheid te buiten zou gaan. Voorts betekent het enkele feit dat de

lokale politie in zijn advies de mening is toegedaan dat het risico niet dermate “acuut” is dat het kan verantwoorden om verzoeker wapenbezit toe te staan, niet dat de beroepsinstantie een voorwaarde aan de wettige reden heeft toegevoegd.

Tot slot maakt verzoeker niet aannemelijk dat de beroepsinstantie de wettelijke omschrijving van de in artikel 11, § 3, eerste lid, 9°, c) en d) van de wapenwet bepaalde wettige reden heeft geïnterpreteerd op een andere wijze dan als hiervoor (*supra*, punt 18) nader is bepaald. De in het middelonderdeel geuite kritiek van verzoeker dat de omzendbrief van 25 oktober 2011 over de toepassing van de wapenwetgeving buiten toepassing dient te worden gelaten, is derhalve zonder belang nu niet aannemelijk is gemaakt dat de beroepsinstantie de wettelijke omschrijving van de wettige redenen verkeerd heeft toegepast en dit overigens los van de vraag of deze omzendbrief een bindende interpretatie geeft van de wapenwet en al dan niet voorwaarden aan de wet toevoegt.

20. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 11, § 1, tweede lid, van de wapenwet, blijkt uit wat voorafgaat dat de door verzoeker opgegeven wettige redenen tot het voorhanden hebben van het wapen merk Akah niet zijn aangetoond en dat verzoeker derhalve wat dit wapen betreft, niet aan de voorwaarden van het hiervoor aangehaalde artikel 11, § 3, 9°, van de wapenwet voldoet. Dit wettig bevonden motief volstaat op zich om de weigering van de aanvragen tot vergunning van dit vuurwapen te verantwoorden. Zonder dat de Raad van State derhalve dient te onderzoeken of, zoals verzoeker lijkt aan te nemen, de bestreden beslissing uitspraak doet over redenen van openbare orde tot “intrekking” van de vergunning voor dat wapen, zijn deze vaststellingen wat de voorliggende aanvraag betreft hoe dan ook te beschouwen als overtollige motieven. De kritiek daarop kan niet tot de vernietiging van dit onderdeel van de bestreden beslissing leiden.

Deze grief is bijgevolg niet ontvankelijk.

21. In de mate dat verzoeker de schending van artikel 11, §§ 1 en 3 van de wapenwet aanvoert, is het middelonderdeel ongegrond.

De schending van artikel 13, eerste lid van de wapenwet

22. Verzoeker voert ook de schending aan van artikel 13, eerste lid, van de wapenwet. Deze bepaling heeft betrekking op de bevoegdheid van de gouverneur om het recht om een wapen voorhanden te hebben te schorsen of in te trekken, indien blijkt dat dit voorhanden hebben de openbare orde kan verstoren. Zoals uit de tekst zelf blijkt van de geschonden geachte bepaling, heeft deze evenwel enkel betrekking op het voorhanden hebben van de in artikel 12 van de wapenwet bedoelde wapens. Niet blijkt dat het wapen merk Akah een dergelijk wapen betreft en dit los van de vaststelling dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze hij die bepaling geschonden acht.

Het middelonderdeel is wat deze grief betreft niet ontvankelijk, minstens faalt het in rechte.

Het zorgvuldigheidsbeginsel

23. Verzoeker voert in het middelonderdeel ook de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

24. Benevens de vaststelling dat bij de voorgaande behandeling van de grief gesteund op de schending van artikel 11, §§ 1 en 3 van de wapenwet is gebleken dat de bestreden beslissing op deugdelijke materiële motieven steunt, zodat het niet langer relevant is om te onderzoeken of de overheid zorgvuldig heeft gehandeld - er kan immers niet enerzijds tot de conclusie worden gekomen dat een beslissing op deugdelijke materiële motieven steunt en anderzijds dat de overheid onzorgvuldig heeft gehandeld - beperkt verzoeker zich tot het opsommen van een aantal onderzoeksdaten die de verwerende partij naar zijn mening had moeten stellen om tot een zorgvuldige beslissing te komen, doch hij maakt hiermee niet aannemelijk dat de beroepsinstantie door deze handelingen niet te hebben gesteld, tot een conclusie is gekomen die de grenzen van zijn beoordelingsbevoegheid te buiten zou gaan en aldus de vergewisplicht heeft miskend. Kortom, met de enkele opsomming van een aantal te onderzoeken feiten, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de beroepsinstantie zich op onzorgvuldige wijze heeft vergewist van het ernstig en objectief risico dat verzoeker loopt, doch beperkt hij zich tot opportunistiekritiek op de gevoerde beoordeling en genomen beslissing.

25. In de mate dat verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, is het middelonderdeel ongegrond.

De schending van het redelijkheidsbeginsel

26. Verzoeker voert in het middelonderdeel ook de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar discretionaire bevoegdheid of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende

administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen.

Het komt de Raad van State niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettigheidsstoezicht enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de administratieve overheid op grond van de juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens, in redelijkheid tot het bestreden besluit is kunnen komen.

27. Uit de wetsgeschiedenis van de wapenwet blijkt dat de invalshoek van de wapenwet er onder meer een is “van een beperking van de verspreiding van de persoonlijke bewapening via een principe van een verbod op alle vuurwapens behoudens gemotiveerde vergunning” (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 51 2263/001, 17*). Het voorhanden hebben van een vuurwapen is aldus onderworpen aan een gereguleerd vergunningstelsel, waaronder de vereiste dat een vergunning slechts wordt verleend aan een persoon die voldoet aan een wettige reden. Bij de beoordeling daarvan heeft de bevoegde overheid een ruime appreciatiebevoegdheid.

De motieven van de bestreden beslissing zijn hiervoor wettig bevonden. Door niet aan te nemen dat verzoeker doet blijken van een wettige reden, is de beroepsinstantie niet de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsbevoegdheid te buiten gegaan. De door verzoeker in het middelonderdeel aangehaalde feiten en appreciaties - die alle kritiek betreffen op de appreciatie door de beroepsinstantie van het bijzonder risico dat verzoeker loopt naar aanleiding van zijn beroepsactiviteit en van andere haalbare maatregelen die kunnen worden genomen voor de persoonlijke veiligheid - geven weliswaar blijk van een eigen beoordeling daarvan die verschilt van die van de beroepsinstantie, maar door deze niet bij te treden, is de verwerende partij de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid niet te buiten gegaan.

28. Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

c. Derde middelonderdeel: betreffende beide weigeringen

29. De afstand door verzoeker van het middelonderdeel wat de weigering betreft van de vergunning voor het wapen Baikal wordt ingewilligd. Het middelonderdeel heeft derhalve enkel betrekking op de weigering tot het voorhanden hebben van het wapen Akah.

30. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middelonderdeel op grond van de volgende overwegingen.

Bij het onderzoek van het tweede onderdeel van het middel werd vastgesteld dat de verwerende partij de vergunning voor het vuurwapen van het merk Akah geweigerd heeft omdat zij van oordeel was dat verzoeker zich niet kan beroepen op de wettige reden “de persoonlijke verdediging” of “de uitoefening van een activiteit die bijzondere risico’s inhoudt of het voorhanden hebben van een vuurwapen noodzakelijk maakt”. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt niet dat het in het politieadvies van 19 november 2013 beschreven voorval van verkeersagressie waarvan verzoeker op 8 maart 2005 het slachtoffer was, bij die beoordeling een determinerend gegeven zou zijn geweest om deze vergunning te weigeren. Verzoekers kritiek op het politieadvies is in dat opzicht niet relevant.

Het derde onderdeel van het middel is bijgevolg alleen relevant in zover in de op 13 januari 2013 door de lokale politie meegedeelde toelichting bij dat advies in verband met de wettige reden “persoonlijke verdediging” wordt geadviseerd dat “betrokkene [...] dus op onregelmatige momenten cash geld in bewaring [heeft] wat uiteraard een risico is maar niet in die mate dat het risico een acuut gevaar inhoudt”.

Uit het ontbreken van een wettelijke verplichting om een tweede advies aan de lokale politie te vragen kan niet worden afgeleid dat dergelijk advies niet nuttig kan zijn en niet kan bijdragen tot een zorgvuldige besluitvorming. De Federale Wapendienst handelt niet onwettig door de lokale politie opnieuw om

advies te vragen. Bovendien begaat de lokale politie geen onwettigheid door, anders dan in het eerste advies, in haar tweede advies te oordelen dat er geen noodzaak is om aan verzoeker op basis van de wettige reden “persoonlijke verdediging” een vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen toe te kennen.

Het derde onderdeel van het eerste middel dient te worden verworpen.

31. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft verzoeker niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. In zijn laatste memorie beperkt hij zich immers tot de loutere opwerping dat in de mate het auditoraat erop wijst dat het vragen van een tweede politieel advies net kan bijdragen tot een zorgvuldiger besluitvorming, dit klemmt met de vaststelling “dat dit advies er, *in casu*, in tegendeel voor verantwoordelijk is dat een beslissing gesteund op zorgvuldig vergaarde en volledige materiële motieven *ab ovo* onmogelijk was.”

Inzake verzoekers ultieme verweer op het verslag van het auditoraat, stelt de Raad van State vast dat uit de behandeling van het tweede middelonderdeel blijkt dat de beoordeling van de aangevoerde wettige redenen door de beroepsinstantie wettig werd bevonden, zodat zijn opmerking niet relevant is ter beoordeling van het derde middelonderdeel. Voorts ziet de Raad van State geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het derde middelonderdeel ongegrond.

Conclusie

32. Het eerste middel is gegrond in zoverre het gericht is tegen de weigering van de regularisatieaanvraag voor het wapen merk Baikal.

Het eerste middel is ongegrond in zoverre het gericht is tegen de weigering van de hernieuwingsaanvraag voor het wapen merk Akah.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

33. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 11, § 1, eerste lid, *in fine* van de wapenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het redelijkheidsbeginsel.

In de laatste memorie doet verzoeker afstand van dit middel voor zover het is gericht tegen de beslissing inzake de vergunningsaanvraag voor het wapen Akah.

Beoordeling

34. De afstand door verzoeker van het middel wat de weigering betreft van de vergunning voor het wapen Akah wordt ingewilligd. Het middelonderdeel heeft derhalve enkel betrekking op de weigering tot het voorhanden hebben van het wapen Baikal.

Gelet op het gegrond bevinden van het eerste middel wat de weigering van de vergunning betreft inzake het wapen Baikal, heeft verzoeker wat dit wapen betreft, genoegdoening verkregen. Hij heeft derhalve geen belang bij het onderzoek van dit middel.

35. Het tweede middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de minister van Justitie van 28 februari 2014 in zoverre daarin beslist wordt om verzoekers regularisatieaanvraag te weigeren tot het voorhanden hebben van een lang vuurwapen met gladde loop, merk Baikal.

2. De Raad van State verwerpt het beroep voor het overige.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van veertien juni tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques